

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Brassó, színház-utca 123. sz. a.
Kórodi-féle ház, II. lépcső, I. em.,
hol a szerkesztő hétköznapokon délelőtti
9-11 óra között,
Bolonya, mester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adatnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR
helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt; félévre 3 frt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sor helye 5 kr (1-10 sor
helye 50 kr.) Nagybíró és többszöri hírde-
tésnél kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bérmentesen 30 kr
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendő

Politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube & L. s. társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

8. szám.

Brassó, Csütörtök, január 20-án.

III. évfolyam 1887.

Lapunk azon tisztelt olvasóit, kik elő-
fizetési díjukkal még hátrálékban vannak,
kérjük tisztelettel, szíveskedjenek azt mielőbb
beküldeni.

A városi költségvetés.

Az 1887. évi városi költségvetési javas-
lat végre — kelletténél majdnem egy félévvel
később — a városi képviselő elé került. Rosz-
szalás kellett a felsőbbség részéről előbb; in-
terpelláció a képviselő kebelében; határtalan
elégületlenség a polgárság körében: míg végre
a tanács jónak látta azt előterjesztetni.

A költségvetési javaslat tárgyalása ma
veszi kezdetét. Előbb letárgyaltattak az 1885.
évi zárszámadások és összehasonlítottak az
előiránnyal.

Ez régmúlt dolog ugyan, de azért majd
foglalkozunk azzal is. Előbb azonban köte-
lességünk hozzászólni az ideai költségvetéshez,
mert ez a zseb dolga s parancsolja hirlapírói
kötelességünk, hogy mindenképp a lakos-
ság érdekeit védjük — szemben egy rosszul
gazdálkodó, a polgárság terheit növesztő vá-
rosi tanácsossal. Kettős kötelességünk pedig
ez akkor, midőn látjuk, hogy a képviselő
többsége nem a közérdekből, hanem személyes
tekintetből kiindulva, foglalkozik legégetőbb
ügyeinkkel.

A legutóbbi városi közgyűlés szomorú ké-
pet tárt elénk e tekintetben. Egy üzletért, a
melyről még a gyermek is tudta, hogy köny-
nyelműen kötött, a mely miatt egy képví-
seleti tag interpellált, rosszalás helyett még
elismerést szavaztattak egy városi közegnek.
Felbátorították, hogy jövőre hasonló jövedel-
mező (!) üzleteket köthessen. — Ily körülmé-
nyek között kettős éberséggel kell őrködni a
pártatlan sajtónak s ostromozni a bűnt, elismerni
az érdemet.

Jól tudjuk, hogy a bűn ostromozásáért iz-
gatással vádolnak minket némelyek. Amde
az igazság kimondásától e vád vissza nem
rettent.

A városi költségvetés az idén sem jobb
egy hajszálnival sem, mint volt eddig. —
Ismét van 20 százalékos községi pótdó.
Ismét előterjesztett költségvetés a nélkül,
hogy rendes könyvelés és leltár volna. A bel-
ügyminiszternek rendelete a városi vagyon ke-
zelésében eszközözendő módosítások tekintetében

még mindig csak irott malaszt. Pedig addig,
míg a kezelés egyszerűsítve s rendezve nem
lesz, addig lehetetlen költségvetést megsza-
vazni, mert lehetetlen áttekinteni a városi va-
gyonmérleget. Nálunk a költségvetés csak
papíron van, valóságban minden egészen más-
képen áll.

A részletekről ma még nem kívánunk
szólni. Lesz alkalmunk behatóbban tárgyalni
azt. Addig is azonban ki kell jelentenünk,
hogy részünkről a költségvetési javaslatot már
külső alakjánál fogva sem fogadnók el a rész-
letes tárgyalás alapjául és inkább hajlandók
volnánk még egy félévvel indennit adni a
tanácsnak, semhogy hozzájáruljunk egy költ-
ségvetéshez, melyből mindent meg lehet tudni,
csak azt nem, a mit épen kell.

Pótdóttól most sem leszünk mentek. Pe-
dig hát a folyó évben nem volna ok ezzel
terhelni a lakosságot. A hétfalusi erdők ke-
zelésének ezrekre menő költségei elmaradnak,
sőt a város vagyona, illetőleg jövedelmei te-
temesen gyarapodnak azon egyezségnek fogva,
mely a város s a Hétfalu öt községe között
kötött. E jövedelem pedig oly tekintélyes,
hogy a deficit egy nagy részét pótolná, ha-
hogy nálunk kellő gazdálkodás folya.

Nem szavaznók meg a költségvetést azért
sem, mert még mindig azon anomáliával kell
küzdünk, hogy külön városi és külön vá-
rosi erdészeti pénztárunk van, a mi soha kellő
világosságot nem enged, másrészt pedig a ke-
zelés elé óriási akadályokat gördít.

Most a költségvetéssel kapcsolatosan is
napirenden van az erdészeti hivatalnak adandó
előleg. Kétséget sem szenved, hogy a több-
ség megadja ezt. Pedig innen oly zavarok
támadnak s e kezelés olyannyira káros, hogy
városunk, ezen majdnem egy félmillió forint
jövedelemmel bíró város, tisztviselőit nem tudja
rendesen fizetni. Ritka eset, hogy nálunk a
városi tisztviselők a hónap tizedike előtt ki-
kapnák fizetésüket. Az erdészeti hivatalnak szük-
sége van esetleg tízezer frtra. Kölcsönként fel-
veszi a városi pénztárból. Ellátja vele szük-
ségeit, a városi pénztár pedig zavarban van,
— a város nem teljesítheti folyó fizetési kö-
telezettségeit. Hisz volt eset, hogy a dugaz-
dag Brassó városa nem volt képes egyik-másik
vállalkozójának 2—300 forintot kifizetni!

Mi ezért nem vádoljuk a tanácsot becsti-

letbe vágó dolgokkal. Ez távol van tőlünk.
Sőt ellenkezőleg, meg vagyunk róla győződve,
hogy a tanács minden egyes tagjának becsti-
lete csakugyan egy üvegszekrény, melybe be-
tekinteni mindenkinek lehet, a nélkül, hogy
abban csak egy porszem is fedezhetne fel.
Meg vagyunk róla győződve, hogy a város
polgármestere a legszorgalmasabb tisztviselője
a városnak, ki megérdemli mindnyájunk fel-
tétlen tiszteletét. Amde vádoljuk a tanácsot
hanyagsággal, szakértelem-hiánnyal és vádol-
juk a polgármester urat jóhiszeműséggel, ki
ismervén önmagát, mindenkiben magához ha-
sonlót vél látni.

És épen ebben csalódik. Ebben a baj.
A polgármester ur ne legyen rabja a város-
nak, ne dolgozzék annyit, hanem legyen an-
nak ura. Fejtsen ki több erélyt az alantas
közgekkel szemben. A míg ez meg nem tör-
ténik, soha rend nálunk nem lesz, bármilyen
köztisztviselőre érdemes, fáradságtalan szorgalmu
legyen is különben a polgármester ur.

Igaz, hogy a rendszerben is van a baj.
Azonban a rossz rendszert jóval felesérlni épen
a tanács feladata.

Csak akkor lehet költségvetést nyugodt
lelkisemérettel megszavazni, ha a rossz rend-
szert jóval helyettesítik.

A tegnapi tárgyalás sok új dolgot tárt
fel, melyekre jövőre még visszatérünk.

Belföld.

Brassó, január 20. (Országgyűlés.) A képví-
selőház f. hó 17-én tartott ülésében folytatta a költ-
ségvetési vitát. Az elnöki bejelentések után gr. Sza-
páry Gyula nyilatkozott az értékpapírok konvertálásá-
ról. A tulajdonképeni költségvetési vitát Hermann
Ottó kezdte meg, csatlakozván Helfy határozati ja-
vaslatához, kit az elnök az orosz cárra vonatkozó
szavaiért rendre utasított.

Utána Prileszky Tade beszélt a kormány javas-
lata mellett, sikerülten polemizálva az ellenzékkel s
különösen Horánszkyval.

Andreánszky Gábor báró az antiszemiták állás-
pontját adta elő, szintén csatlakozva Helfy határo-
zati javaslatához.

F. hó 18-án folytatták a vitát. Első szónok
Lyphay Béla báró volt a javaslat ellen. Török Zol-
tán a javaslat mellett s Beöthy Ákos az ellen nyilat-
koztak.

A vita még foly.

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Carte blanche.

Elbeszélés: Harmath Lujzától.
(Folytatás.)

Alig volt tizenöt éves, midőn szülei elhaltak s
nagybátyja, Martonfalvy gyámsága alá került. Szülei
utáni fájdalmát leszámítva, teljesen boldognak érezte
magát a szünnapok alatt, midőn nagybátyja házában
időzött. Ilyenkor a kis Olga volt kedvenc játszótársa.
E gyermek iránta rendkívüli ragaszkodást árukt el s
az öregek boldogan szemlélték, hogy tervöket az évek
miként valószínű meg. Ugy látszott, hogy a testvé-
ries viszonyt a szív forróbb vágyai, a nyugodt ragasz-
kodást a szenvedély hobb foka váltja fel.

Elemér a jogot végezve, életmód után nézett s
az életgondok több idejét rabolták el, mint eddig és
igy ritkábban jöhetett rokonai látogatására. A bájos,
nagy leányka fejlődött Olgát udvarlók serege vette
körül s Elemérnek minden újabb látogatása alkalmá-
val arról kelle meggyőződnie, hogy Olga amazokat fö-
lébe helyezi; azok körében vidáman, gondtalanul mu-
lat, míg ha vele van, rendesen komoly, ideges s tár-
salgásuk apró összeütközéssel végződik.

Lassanként az a meggyőződés vert gyökeret sze-
vében, hogy a leányka nem szereti. Az udvarlók
között kereste boldog vetélytársát s a mérleg Zalár felé

hajolt, a léha, csiszolatlan, könnyelmű ifjú felé. . .
Ki tudna a női szív rejtelseiben eligazodni?! . . . Mi
kötheti le a női szívet? minő eszközök szükségesek
annak megnyerésére? . . . Feleljen rá a Mindenható,
ki ily problematikusnak alkotó e világ bontó talányt.

Ő vesztett fél, úgy érzi. Gyakran állt azon a
ponton, hogy végleg felhagy látogatásaival, hisz mind-
annyiszor újabb sebet viszen magával . . . s másnap
már uton találja magát Martonfalva felé: úgy vonja
valami, mint a bolygót a nap heve. Talán ő is, mint
amaz, elég megsemmisül a büvörben, honnan kiver-
gődni nincs ereje. . . Eh, megkísérti lemondani! Férfi,
tehát kell, hogy parancsolni tudjon magának. Hiába
az öregek biztató szava, ha a leány szíve más felé haj-
lik; szerelem nélkül soh'sem kötne nő magához. E-
ben a nagy világ mérges miazma közt is idealista
maradt.

Mig Elemér így küzdött gondolataival, a társal-
gás vidáman folyt tovább s Olga, egy-egy fürkésző
tekintetelvetve Elemér felé, arcára mind nagyobb
vidámságot erőszakolt.

Zalár nem igen várva szavaira feleletet, folyton
csevegett:

— No tudja Olga nagysám, az a Krajcsi megint
egy olyan zseniális stiklilt csinált, hogy az ember meg-
hal nevetésben. Hahaha! . . . Pompás gyerek, az
igaz; ha ő nem volna, nem is mulatna a vidék. . .

Tegnap belovagol Hernába, azon a pompás sárgán;
ismeri, ugye-bár? hát hogyné! Nagyszerű állat; akár-
mibe kerül, enyém kell hogy legyen! Szereti, ugye?
hát hogyné szeretné? . . . Keresztes Minka az ablak-
ban ül; Krajcsi rövidebbre húzza a kantárszárát, a ló
büszkén lépeget. Az ablakhoz érve, köszönt Krajcsi:
»Csókolom kezét, Minka nagysám!« — »Jó napot!«,
felelt amaz. — »Nyujtsa ide kacsócskáját.« — »Hisz
messze van, nem érem el.« — »Nem? Segítünk azon-
nal.« . . . Krajcsi hirtelen megrántja a kantárszárát, a
ló két lábra áll, Krajcsi egy csókot lehel az odanyuj-
tott kézre. Azért mondom, hogy lehel, mert egy
percz múlva a ló egyet ugrik s Krajcsi . . . tán igen
belemerült a szép Minka nézésébe . . . egyensúlyt vesz
s csakhamar ismeretséget kötött az út porával, ott a
leány szeme előtt. Hahaha! . . .

Olga is jóízűen nevetett fel.

— Az a legnagyobb dologban, hogy Kraj-
csi a legelső lovasnak tartja magát. Mikor a minap
báró Keil Emilnél voltunk vadászaton, kimegyünk egy
reggel ellenkező irányban, mint annakelőtte. Enyhe
tavaszi nap volt s a hegyek között már megindult a
hóolvadás; a mint egy hegyszakadékhöz érünk, az át-
járó el van lepetve a vízártól. Emil báró javasolja,
hogy térjünk más utra; Krajcsi nem egyezik bele se-
hogyan hanem nekivágott egy percz alatt ló és lovas
elmerül a piszkos habokban, de a másik perczben

K ü l f ö l d.

Brssó, jan. 20. A háborus hírek mindinkább háttérbe szorulnak. Mind nagyobb és nagyobb tért foglal a békepárt Oroszországban, a mi mindenesetre kedvező körülmény a külpolitikára nézve. Sőt újabb már annyira mentek az oroszok, hogy hajlandók elejteni a mingreliai Dadiánt, ahogyan Bulgáriában szabadon s törvényesen választott sobranje alakul, a regensek visszalépnek s a nép Leuchtenberg herceget választja fejedelemmé. Ez mindenesetre nagy haladás már s nem lehetetlen, hogy a békés megoldás alapjául szolgálhat.

A bolgár küldöttség most Rómában időzik. Onnan Konstantinápolyba, Bukarestbe s Belgrádba megy. Ezalatt Németországban folynak az előkészületek a választásokra. A pártok erősen készülnek. A sajló általánosan csak a császár beszédével foglalkozik, melyet az urakháza elnökségének fogadtatásakor tartott, kijelentve, hogy legnagyobb fájdalommal töltötte el a septemnatus elvetése.

Az erdélyi szászok.

(Folytatás.)

II. József a szászok régi szervezetét és alkotmányát eltöröl, de az 1790—91-ki országgyűlés helyreállítását a régi állapotokat, a szászokra nézve csak azt az újítást rendelte a XIX. t.-czikk, hogy a szászok földjén ezentul magyar ember is szerezhessen fekvőbirtokot és polgári jogot, de csak azon kikötéssel, hogy előbbi személyi és nemzeti jogairól lemond s a szász törvénynek és szokásoknak magát aláveti.

Mikor végre Erdélyben is korszerű újítások és javítások szelleme felébredt, a szászok képviselői az erdélyi országgyűlésen minden újítási törekvést megakasztani törekedtek. Különösen 1848-ban Erdélynek Magyarországgal való egyesülését is elleneztek s mikor a forradalom kitört, az oláhokkal szövetségre a magyarok ellen harcoltak.

Az abszolút kormány azonban az ő alkotmányos szervezetüket is eltöröl s területüket a brassói, besztercei és szászvárosi kerületekbe osztotta be. Mikor 1861-ben az alkotmányos élet újra felhajnalodott, a szászok nemcsak a külön erdélyi országgyűlésen szerepeltek, hanem Bécsbe, a megerősített birodalmi gyűlésre is elküldték képviselőiket. Ámde az 1848-iki törvények életbeléptetését s Erdélynek egyesülését az anyaországgal meg nem akadályozhatták.

Miután a középkori állapotok s a régi kiváltságok eltöröltettek s a jogegyenlőség elve osztályra és nemzetiségre való tekintet nélkül érvényesített volt, Erdélyben sem lehetett a hármas terület és nemzet felosztásán alapuló törvénykezési és közigazgatási szervezetet fenntartani.

A szász nemzeti egyetem helyhatósági, politikai és törvénykezési jogait el kellett törölni, hatáskörét a közös vagyon kezelésére kellett szorítani. Az 1876-iki országgyűlés végre keresztül vitte az új közigazgatási beosztást, mely szerint a volt szász székek területei jobbára Szeben, Brassó, Kis-Küküllő és Beszterce-Naszód megyékbe osztattak be.

(A szász képviselők erősen ellenzték az új be-

diadalmasan jut ki a tulsó partra. Ezóta még nagyobbra van ügyességével, s képzelni lehet, mennyire bosszantja a tegnapi fiaskó!

Elemér kalapja után nyult s lesietett a lépésökön. Sértette az Olga vidámsága s bosszantotta, hogy helyét épen Zalár által látta elfoglalva. . . . Milyenek is a nők! Az utjukba eső homok közül elégszer nem az aranyat, hanem a fénylő kavicsot választják ki.

Leért a kertbe s gyors léptekkel tűnt el a lombos fák alatt, és mindinkább egy eszme erősödött meg lelkében. Nem fog, vagy csak nagyon ritkán ide visszatérni, — épen csak kötelességből. Nem akarja, hogy szíve legyen a vonzerő; hisz férfi, ki parancsolni tud magának!

Ember, ki a nagy természettel készülsz harczra, nem tudod-e, hogy hitvány, akaratnélküli hób vagy a hatalmas szenvedélyek ellen? Istenné kell lenned, hogy megfékezni bird; mint embert, elsodor az ár.

A fák alatt még esőcseppektől ragyogtak a virágok kelyhei s hol a napsugár közzé férhetett, ködpára emelkedett az égnék, bódító illattal töltve be az egész levegőt. A szárnyasok elhagyták fészkeiket s páronként ültek ki a felüdült lombokra, vidám csiripeléssel fejezve ki hálájukat a teremő iránt. Minden oly szép, annyi reményre jogosító volt a természetben; csak Elemér érezte percenként jobban eltűnni reményeit. Olyan ügy az övé, hol felebbezésről szó sem lehet. . . .

osztást s a szászok közül sokan még folyvást zugalódnak a magyar erőszakoskodás és zsarnokság ellen. Panaszaik és rágalmak kivált a német íróknál találnak visszhangra. Így G. vom Rath titkos bányatanácsos és vonni tanár (Siebeubürgen, Reisebeobachtungen und Studien etc. Heidelberg 1880.) következőleg adja elő a dolgot: „Erdély uniója Magyarországgal a szászokra nézve végzetessé vált.“ Trausch József brassói hazafi az egyesülési javaslatot tárgyaló emlékiratában, Csernis Mihály szavait idézi: „Ő szerelmes hazám Erdély, tanuld meg legalább a jövődöre, hogy Magyarországgal semmi áron ne egyesülj, nehogy oly igen sokat szenvedj, mint mostanában! (1708). Erdélyre a szerencsétlenség mindenkor Magyarországból s a magyaroktól eredt. Így vesztettük el hazánkat és szabadságunkat.“ — Szavojai Jenő herceg, Ausztria legnagyobb hőse és államférfiai szintén élős szemmel látta, hogy mit kíván összes Ausztria üdvé, midőn az udvari haditanácsához intézett jelentésében azt a változhatatlan véleményét kimondá, hogy sem a jelen, sem a jövődő békeállapotok nem tanácsolhatják Temesvárnak és a bánságnak bekebelezését Magyarországba, hanem azt kívánják, hogy az Erdélyhez hasonló külön tartományul hagyassék meg.“ Az egyesülést az 1865-iki kolozsvári országgyűlés elhatározta, de a szászok részéről tett azon világos kikötés mellett, hogy helyhatósági szervezetük meghagyassék. E kikötés ellen senki sem szólalt fel, sőt az országgyűlés elnöke, báró Kemény János (1866. jan.) kijelenté: „A szász nemzet semmi kárát sem láthatja abban, hogy a magyar korona közvetlen oltalma alá kerül, mert municipiumjok az unio mellett is sértetlen marad, sőt az által, hogy jogukat egész Magyarország oltalmazza, történelmük ama fényes időszak fog megújulni, mely az elválás előtti korba esik. Az 1868. 43. t. cz. 11. §-a megerősíti az 1791-iki törv. cikket, mely így szól: „A szász nemzet és universitása mind a tisztviselők választására, mind a politikai, pénzügyi és igazságszolgáltatási közigazgatásra nézve a Leopold féle diplomának megfelelő törvényes állapotukban meghagyatnak.“ Ez volt alapja és biztosítéka Erdély egyesülésének az anyaországgal. De a magyar nemzet az egyesülési törvényben adott becsületszót, a magyar országgyűlés az ünnepélyes ígéreteket megszegte. A szász universitás teljesen megfosztott törvényes hatáskörétől s egyszerű vagyonkezelési hivatallá lett és pedig korlátolt illetékességgel, a biztosított szász helyhatósági szervezet végképen eltöröltetett, a Királyföld örökre kitérültetett a világból, a sok évszázadok óta fennállott szász székek az új megyékbe bekebelezettek be. Mindezt az 1876-iki magyar országgyűlés művelte, hiában szólaltak fel a szász képviselők az erőszakoskodás ellen.“)

A szászok általában bizalmatlansággal, idegenkedéssel viseltetnek a magyar nemzet iránt, sokan közülök gyűlölik a magyar államiaságot, valódi hazájuknak nem szülőföldjüket, hanem azt az országot tekintik, melyből őseik ide szakadtak; a nagy Németországgal kacérkodnak, tőle remélik üdvüket és boldogulásukat.

Azért azokat a törvényeket is ócsárolják, melyek az állami magyar nyelvnek taníttatását a népiskolákban elrendelik s melyek a kormánynak a felekezeti középiskolákra s a középiskolai tanárok képzésére kellő felügyeletet és befolyást biztosítanak.

„Igazi német-nemzeti érzület — írja Bergner — uralkodik most az erdélyi szászok kebelében. Mikor 1870 és 71-ben az egyesült nép régi halálos ellenségét, a francziát, súlyos csapásokkal földre terítette, akkor az anyaország lelkesülése a Kárpátok sötét hegyzugaiban hatalmas visszhangot ébreszte. Nemes férfiak álltak ott össze, Beszterce polgárai a többi szász városok példáját követve, pénzt gyűjtögetének a sebesültek számára és 1100 frtot küldének el e szavakkal: „Es gibt das Herz, es gibt das Blut sich zu erkennen.“ Akkor történt, hogy a „Wacht am Rhein“ bevonult a Kárpátok közé s azóta hangzik az a mai napig a polgár és paraszt ajkairól, az iskolában, tornacsarnokban s a hegyek csucsain. Bergner nem veszi észre, hogy ezzel önmaga czáfolja meg állításait a magyar zsarnokságról.

(Vége következik.)

Romániából.

Bukarest, január 13-án.

— „La multi ani!“ —

Népek milliói ünneplik az újév első napját és nincs ember, ki e nap reggelén ne gondolkoznék a jövő felett s vissza ne vetne néhány pillantást a lefolyt esztendő napjaira, melyek sokaknak hoztak örömet, de sokaknak juttattak keserűséget és fájdalmakat, miket áthozott ez új esztendőre is. Így van ez már kezdettől fogva s így marad örökre. „Nincs való-

Mi is drága hazánk határain túl, itt Bukarestben ünnepeltük meg az újév napját.

Midannyian illetődött szívvel léptünk barátaink családi körébe s kívántunk sok jót a reánk jövő új esztendő napjaiban.

Mint romániai magyarok, mi még csak ma irunk 1887 évet, mert ünnepeinket is az itteni szokás szerint kell megtartanunk, mivel két rendbeli karácsonyt, újévet, vagy egyéb ünnepnapokat, úgy az ipar, valamint társadalmi helyzetünk megtartani nem engedik. Ő styl szerint irunk és a szerint is kell ünnepeelnünk.

E nap, az újév napja tehát nálunk is általánosan véve, oly ünnepnap, melyet a kunyhók lakóitól fel a fényes paloták lakóig mindenki úgy vár, mint a zsidók Messiásukat.

Mily zsiromlás! mily tolakodás! mily lármá! mily ünnepi zaj tölti be a léget az ó-esztendő végperceiben!

Még alig tűnik el utolsó fényével az alkonyodó nap a láthatárról: már csoportosulva hömpölyög minden utcában a nép.

A cselédség, szolgák, szakácsok és kocsisok egy rendben: egyik csengettyű, másik kanál és réztányér, harmadik ostorral kezében oly éktelen lármát csapnak a békés lakók udvarában, mintha valami sáska tábor vernének fel és üznének el a határból.

Mig ezen szokatlan fülhasogató, de szokássá vált ünnepélyességet tíz-tizenkét tenyeres talpas legény végzi, addig négy-öt siheder a szobába nyíló ajtónál kántálja ép oly taktusra az elmaló év keserveit, bujait, fájdalmait.

Megnyílik végül az ajtó, a barátságos meleg szobából kitör a lámpavilág fénye s a gazda keze előre hajlik: egy marok rézpénz a kántáló sihederek sapkájába hull, mit mohón gyűjtenek egy közös kasszába.

Ekkor az egész épületet megrázó, puskaropogáshoz hasonló zaj következik: a „La multi ani!“ s pillanat alatt eltűnik a sereg, megcsendül a ház; csak az előtte való épületből hallik tompán két-három percz mulva ismét a zaj és a „La multi ani!“

A csoport már az ötödik szomszéd udvarában végzi a fennt leirt tisztelgést, midőn az első ház udvarába ismét belép egy új csoport, még nagyobb zajjal, még nagyobb eloquentiával s nagyobb tüzzel kezdi pokoli lármáját.

Ezt követi más és ismét más sereg, mig végre éjfél felé bezáródnak a kapuk s lassan-lassan a szobák ablakai is elsötétülnek. Csak az utcák szegletein csoportos csoportok lármája hallik még, vegyülve egy-egy „jaj“ szóval, melyet egyik, vagy másik sajtól ki jó hátípuffal a delikvensből, ki nem átalotta sapkájának bélése alá elrejtteni a rézpénz közé tévedt ezüst frankost s így megrövidíteni merészelt a közös kasszá.

Alig hangzanak el a toronyórák mélabus verései, hirdelve szomoruan az ó-év utolsó perceinek végelmulását, már itt-ott láthatók az újévet köszöntők alakjai.

Hideg van . . . A szél sivit . . . Az eső permetezik, a járdák sikamlósakká válnak, egyik jó, a másik meg.

Mindenki sebesen tart célja felé . . .

Olykor-olykor összeütődnek a szembejövő, az első hanyatt esik, a második rá dől, feltartóztatni magát egyik sem bírja, mivel balkezét zsebében mengeti, a másikon pedig tartja a sokféle színű papír rózsákkal megrakott „Szorkováját“, mely egy kis fára művésziesen van drótokkal felrakva.

Mindkét elesett hős felugrik a kellemetlen helyzethől, egyik köszöntőfáját, „Sorocova“-t igazítja; a másik levergeti magáról az esőcseppek jegezesedő gyöngyeit.

Nincs semmi baj! Hisz e véletlen csekélységért most nem érnek rá perlekedni! Jól megnézik egymást és „La multi ani“ üdvözléssel tova rohannak, hogy első lehessenek az ismerősüknél újévi köszöntőjükkel.

Jobban-jobban népesednek az utcák s már reggeli nyolcz órakor az öt kilométernyi hosszú „Podu mogoşai“ utcáján a színvegyülékek különböző tarkaságaiban hullámszik a nép.

Minden palota, minden ház bucsujáró helyhez hasonlít, egyikből ki, a másikba be.

Éjjeli őr, nappali őr, utcái szerzsent, bérkocsis, lámpa-gyújtogató, levélhordó, tejáros, kenyérhordó, szénáros, faszállító, vizáros, kéményseprő, petroleumáros, mosónő, zöldsegáros, cipész, szabó, kereskedőinasok és több e féleken kívül még számosan egymás kezébe adják a kilincset, hogy újévi köszöntőjüket e rövid szavakban lehessenek szerencsések elcsodni, hogy „La multi ani!“

A járó-kelőknek is meg van a bajuk, mert alig szabadult ki néhány csoport iskolás fiúcska verekedő rózsás fái közül, »Sorcova,« megvárva mondókájuk végét, már ismét annyi veszi körül egy öt, vagy tíz centimétert, hogy elmondhassák „La mulți ani.“

Alig tesz öt-hat lépést, alig fordul más utcába az ember, mások jönnek rá: a buza és árpa szórók, kik félmaroknyi magot e szóval dobnak ruhájára: „Spor și berecetă la mulți ani.“

Sikert és gazdagságot, sok éveket! Ezért aztán jobbra-balra osztani kell az ajándékot, mit a nép nyelvén »Baksis«-nak ismerünk.

E baksisért törekszik az alsóbb néposztály újév napján egyaránt. De a gazdagoknál is, ép úgy, mint a hivataloknál, gyáraknál is meg van e szokás. A hivatalban levők egy havi bért „Baksis“-ul — ajándéknak — kapnak.

Gyáraknál és privátházaknál a munkások és tisztviselők tíz franktól fel kétszáz frankig is élvezik e baksist, melyet csak azzal köszönnek meg, hogy: »La mulți ani.«

E szép jelleme az emberiség jótevő akaratának csupán itt található fel oly nagy arányban, mert e napon nem akad egy halandó sem, ki az újév e szokásos örömet ne élvezné és ha a nemes lélek nem vár is ajándékot, de ha e napon szíve sugallatát követve, ő adhat másnak, már akkor meg van az öröm s boldogsággal érte meg az újévet.

Karácsonyi ünneplésünk is szép volt. A bukaresti magyar társulat új helyisége mind a négy napon zsufolva volt.

Másodnapján, azaz pénteken január 7-én pedig igazi válogatott közönség töltötte be a nagy termeket. Ugyanis ekkor adta elő a társulat műkedvelő osztálya Tóth Kálmán »Nők az alkotmányban« című 3 felvonásos vígjátékát, mely a közönség éber figyelmét egész végéig lebilincselve tartotta. Ezt követte táncz reggelig.

Megemlítem még, hogy a magyar társulat közgyűlését a napokban fogja megtartani, melyen a számadások előterjesztése után tiszti választás is fog tartatni.

Ugyan ekkor lesz a műkedvelő osztály igazgatósága is véglegesen rendezve.

Erről és magyarságunk többi ügyeiről jövő levélben többet írok.

Boldog újévet »La mulți ani!«

—h—r.

Jelentés a „Brassói kereskedelmi és ipar-egyesület“ 1886. évi működéséről.

(Folytatás.)

Mikor Romániával fennállott kereskedelmi és vámszerződésünk lejáratában volt s az új tárgyalások megindulandók voltak, egyletünk beható emlékiratot terjesztett földmivelés-, ipar- és kereskedelmi miniszter úr ő nagyméltósága elé, feltárva abban a helyzetet a maga valóságában, reá mutatva a sérelmekre s hiányokra — s tekintettel a helyi érdekekre, ajánlotta a szerződésnek — kedvező körülmények között leendő megújítását.

Ezen emlékirat annak idején az összes tagoknak kézbesítettett.

Már a vámháboru előtt is kötelességének tartotta egyletünk a magas kormánynak minden fontosabb iparmozgalomról előterjesztést tenni, — a nagyon is gyakran történt részünkről, minthogy iparviszonyaink között csaknem hétről-hétre merültek fel újabb s újabb tünetek, melyek iránt a magas kormányt teljesen tájékoztatni, kötelességünknek tartottuk. Így, hogy csak egyet is említsünk, egyletünk egy év óta nem szünt meg figyelmeztetni a brassói bőriparosokat fenyegető óriási veszélyre, mi illetékes helyen kellő méltánylást is talált.

Tevékenységünk azonban csak akkor kezdődött valóban, midőn a vám- s kereskedelmi szerződésre vonatkozó tárgyalások Romániával megszakadtak s csakhamar kitört a két állam között a vámháboru is.

A vámháboru — az ország általános helyzetét tekintve — nem mondható károsnak. Sőt talán ellenkezőleg. Azonban annál károsabb, veszthetőbb volt ez reánk nézve. Brassó város és vidéke szenvedett általa legtöbbet, kivüle még csak a határszéleu lévő azékely városok. — míg mások vajmi keveset.

Kolozsvár, Beszterce, Nagy-Disznód, Segesvár s a többi erdélyrészi ipart űző városok alig érzik a veszteséget, mert ők nem állottak közvetlen összeköttetésben Romániával. Érzik azonban annál inkább Brassó, Fogaras, Nagy-Szeben, Seps-Szentgyörgy, K. Váshely s csikmegyei szegény székelység, melynek a faszállítás Romániába kenere volt.

A vámháboru váratlanul jött, — de annál súlyosabb csapást mért reánk. — Minden törekvésünket oda kellett tehát irányítani, hogy enyhítsük a csapást.

pást. — Csak két mód volt lehetséges. Mindkettő azt követelte, hogy daczoljunk Romániával, melynek — szerény nézetünk szerint — feltétlen szüksége van reánk, illetve iparunkra.

Meg voltunk győződve, hogy a romániai kereskedők utalva vannak arra, hogy szükségletüket mindaddig tőlünk fedezzék, a míg ők az ipart kellően meg nem honosították. Nem mintha másutt ezen iparczikkeket nem készíthetnék, hanem mert ez az áru súlyánál s csekély értékénél fogva a távolról — mint Német- s Franciaország- vagy Belgiumból — való szállítást el nem bírja. E meggyőződéstől vezéreltetve, mindenekelőtt egy árucarnokot óhajtottunk felállítani Brassóban, mely átvegye a termelőtől a munkát, hogy így az illető iparosok rendes kerékvágásunkban tovább dolgozhassanak.

Meggyőződésünkben nem csalatkoztunk, mert alig hogy annak kifejezést adtunk, már is megtörtént, hogy bukaresti kereskedők daczára a felemelt vámnak, innen eszközöltek nagyobb megrendeléseket kötélműekre, posztókra és más árukra. A többi cikkekkel a vámháboru előtt látták el magukat oly nagy mennyiségben, hogy az őszig semmi szükségletök nem volt.

Az árucarnok eszméjének keresztülvitele tárgyában emlékiratot intéztünk annak idején a földmivelés-, ipar- és kereskedelmi miniszter úr ő nagyméltóságához, — kérve egyúttal, hogy a helyzet tanulmányozására egy miniszteri megbízott küldetné ki.

Míg a sajtó egyhangulag a legnagyobb elismeréssel fogadta szerény emlékiratunkat, sőt úgy a kisebb, mint nagy lapok is — csekély kivétellel nemcsak egész terjedelmében közölték azt, hanem külön is foglalkoztak az ügygel, ezt tartván az egyedül biztos mentőeszköznek: azalatt miniszter úr ő excellenciája kérésünk folytán csakugyan kiküldött egy miniszteri biztost, hogy a viszonyokat tanulmányozza.

Sajnálattunkra a miniszteri biztos úr nem tartotta kivihetőnek ez idő szerint a tervet s sokkal czélravezetőbbnek tartotta egyelőre, a míg t. i. a helyi iparnak új fogyasztó piac biztosíthatnék, egy áruközvetítő iroda felállítását, melynek igazgatóságába egyletünk részéről Königes János másodelnök s Lázár Gerő választmányi tag urak nevezettek ki.

Előbbi azonban különböző ottani okok miatt letevéen ezen tiszttét, — utóbbi pedig utólag egyletünk tagjai sorából kilépven, a „Brassói kereskedelmi és iparegyesület“ ez idő szerint az áruközvetítő iroda igazgatóságában sajnálattunkra nincs képviselve.

Habár nem sikerült is mindjárt ezen tervezett árucarnok felállítása, választmányunk nem adta fel a reményt, hogy az előbb-utóbb mégis csak létesítendő. Ezen irányban tehát törekvésünk határozott czélhoz nem vezetvén, választmányunk egyidejűleg más irányban is tett kísérleteket és pedig a hazai közönség, s így a hazai piac megnyerésére a mi iparunknak. Ezen fáradozásunkat sokkal nagyobb siker koronázta. — Felhívásokat bocsátottunk közzé az összes hazai lapokban, felhívtuk a hazai közönséget a veszélyeztetett erdélyi s különösen brassói ipar támogatására. Egyszerre kétszáznál több felhívás ment el a sajtóhoz, mely tőle már megszokott jóindulattal karolta fel ügyünket.

(Folytatása következik.)

Tanügy.

Vizsga-rend.

A brassói magyar kir. állami közép ipariskolában az első félévi vizsgálatok folyó évi január hó 29-én a következő rendben fognak megtartatni:

Délelőtt 9-től fél 1 óráig. Ábrázoló mértan és vegytanból az I-ső osztály; építészeti alaktanból a II-ik osztály; magyar nyelvből az I-ső osztály; szilárdságtan- és természettanból a II-ik osztály.

Délután 2—5-ig: Szerkezetan, erőműtan és fapari technológiából a II-ik osztály; szám- és mértanból az I-ső osztály.

A vizsgákra az intézet iránt érdeklődőket tisztelettel meghívja

Brassó, 1887. január hó 15-én

Az igazgatóság.

Helyi és vidéki hírek.

Brassó város képvisellete tegnap d. u. ülést tartott, melyen megkezdte a költségvetésre vonatkozó előtárgyalásokat, t. i. az 1885. évi számadásokat. E gyűlés folyamán felette kinos jelenetek fordultak elő egyrészt Schnell Károly s Zaminer Ede, másrészt Konrád főkönyvelő között. Schnell magatartása a gyűlés elején példás volt, utóbb azonban a főerdész védelme szempontjából személyeskedni kezdett a könyvelővel, ki könyekig volt felindulva, úgy, hogy perczekig szöszöl sem jutott.

A brassómezei gazdasági egyesület f. hó 21-én pénteken, d. u. 2 órakor a városi tanácsház nagy termében tatja idei közgyűlését.

A magyar kaszinó közgyűlése vasárnap f. hó 23-án, d. u. 3 órakor lesz, melynek tárgysorozatát lapunk már közölte volt.

Vallástanítás. A helybeli állami iskolákon a róm. katolikus tanulók vallásoktatása az idén sok nehézségbe ütközött. Mint örömmel értesülünk, e nehézségek le vannak már küzdve, a közoktatási miniszter helyt adott a kir. tanfelügyelő előterjesztésének s így a kath. gyermekek vallástanítása közmegelegedésre nyert elintéztést. A vallástanítás tényleg meg is kezdetett már.

A hadsereg szállításai. A képviselőház f. hó 17-iki ülésén az elnök bemutatta Brassó-, Fehér- és Mósónymegyei feliratait, melyekben a brassói kereskedelmi és iparegyesület kérvényét pártolván, a hadsereg s honvédség szállításainak decentralizációját kéri.

Diszes esküvő. Cipu János m. kir. pénzügyi fogalmazó s adófelügyelő helyettes, kedden f. hó 18-án vezette oltárhoz Fiala Hermin ki. a., Fiala Antal m. kir. számtiszt kedves, ifju leányát. Az esküvő d. u. pont 4 órakor folyt le a belvárosi gör. kel. templomban nagy számu közönség jelenlétében. — Násznagy Gencsi István m. kir. adófelügyelő; násznagyné Kopanitsch Ödönne voltak. Nyoszolyó leányok s vőfélyek: Cipu Silvia, Fiala Oszkár m. kir. számtiszt; Jekel Helén, Chelár György gör. kel. főgymn. tanár; Vermescher Klandine, Göllner Károly róm. kath. főgym. tanár; Kopanitsch Mari, Popa László tüzérfőhadnagy; Gencsi Gizella, Literat Vazul főhadnagy; Lange Luiza, Kürthy János m. kir. p. fogalmazó, Gutt Helén, Gencsi Dezső m. kir. számtiszt; Schäser Hermin, Kauffmann Arthur rendőrbiztos. Az egyházi szertartás alatt a román dalegyet működött szíveséghől közre, mi nagyban emelte az esketés fényét. A templomból egyenesen a „Nr. 1.“-be hajtott a násznép, a hol azután Fiala Antalné legszívesebben vitte a háziasszonyi tisztet: szeretetreméltóan fogadva a nagy számmal érkezett vendégeket. Egyenyed 9 órakor vette kezdetét a vacsora, mely rendkívüli gazdag volt. — Mindjárt a 4-ik fogásnál megindult azután a felköszöntök árja s a szebbnél szebb toasztok sűrűn követték egymást. Felemlítjük közülök: Gencsi István magyarul, Kopanitsch Ödön németül az új házaspárra, Göllner Károly az örömszülekre, Stojka nyug. járásbíró románul a násznagyokra, Gutt János fővámsszedő három felköszöntőt mondott háromféle nyelven: Pellionis Frigyes, Kürthy János, Gencsi Dezső, Nemes Péter s még többen, mind sikerült beszédben üdvözltek részben az új párt, részben a koszos hölgyeket stb. Ugyancsak vacsora alatt felolvastattak az üdvözlő sürgönyök, melyek nagy számmal érkeztek. Pont 12 órakor vette kezdetét a táncz, mely szünet nélkül reggeli fél 6 óráig tartott. Ugy a vacsora alatt, mint később a zenét a katonazenekar szolgáltatva, ismert precizitással. Sok szerencsét az ifju párnak!

Tánczestély. A magyar királyi államvasutak altisztei zártkörű tánczestélyt rendeznek folyó évi február hó 5-én az Unió szálloda termében, melynek tiszta jövedelme a magy. kir. államvasutak hivatalnokai és szolgálai a nyugdíjigényre nem jogosított, — illetőleg azok özvegyei és árvái segélyezésére létesített alap javára fordítatik. Belépti jegy 1 frt, családjegy 2 frt. Jegyek előre válthatók Aronsohn H. városi menetjegy-irodájában, Folyovics M. és Tóth József urak kereskedéseiben, este a pénztárnál. Kezdeté 8 órakor.

Árucarnok Aradon. Az aradi tekintélyesebb polgárok árucarnokot akarnak felállítani kizárólag hazai iparczikkek számára. — Hát Brassó meddig fog még késni?!

Új lap indult meg Hunyad megyében, Deákgyarmaton. Címe: Zsilvögy, szerkesztője Nagy Miklós. A szerkesztőség Deákgyarmaton, a kiadóhivatal Petróczyban van. Előfizetési ára egész évre 4 frt. Megjelenési ideje nincs megállapítva.

Fehér holló. Ez a ritka madár, úgy látszik nem pusztán szóbeszédben létezik. Bielitzből jelentik, hogy ott e hó 10-én egy fehér hollót lőttek. A szerencsés lövő a járásbíró.

Bukarestben a Sidoli czirkusza leégett; a tűzvésznel senki sem sérült meg. Az oláh fővárosban az 5 év óta a második eset, hogy czirkuszégés fordult elő. Akkor Kremser czirkusza égett le.

Égő akna. Az aninai 1. számu község akna, mult hétfőn éjjel kigyuladt s azóta folyton ég. Szerencsére a tűz kitörésekor egy munkás sem volt az aknában.

Vasuti szerencsétlenség. Milanóból jelentik, hogy a milanói pályán a 26. vonalon a 10. számú mozdony mellett két vagon

nat összeült. A mozdonyok megsérültek és nyolcz kocsi teljesen összezuzatott. A vonatok személyzetéből tizenkilenczen megsérültek, de nem súlyosan.

Oroszországban a vihar 18 vasuti kocsit döntött le a vágányról. A robogó vonat 42 kocsiból állott.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Szerényi József.

Pischinger torta, (461) 12—20

mely királyné ő Felsége által legmagasabb elismeréssel lett kitüntetve s melynek eddig még felül nem mult kitűnő volta világhírű lett, naponként frissen kapható: **Porr Emil** csemegeáru-kereskedésében **Brassóban**.

Főszékhelyi raktár: Pischinger Oszkár, Bécs, Brigittenau.

Brassai piaci árfolyam

— Adler L. Jakab jelentése. —
Brassó, 1887. január hó 20-án.

Román papírpénz à 20 frankos	8.44	vétel 8.45	eladás
ezüstpénz à 20	8.40	8.42	
Napoleon'or (aranypénz)	9.97	9.99	
Török lira	11.30	11.32	
Arany	5.90	5.92	
Orosz papírrubel	117.—	118.—	

HIRDETMÉNYEK.

45.—1886. v. számhoz.

Árverési hirdetés kivonata.

Ezennel közhírré tétetik, hogy **Zesesi község** nevében ügyvéd **Zikeli Mihály** telperes részére **Breckner András** szent-ágothai lakos alperes ellen, az 1886. évi szeptember hó 6-ik napján bíróság lefoglalt ingóságok, és pedig: 2 drb. ló, 2 drb. sertés, 20 szekér széna, 1 lószeker, 1 pár lószerszám gyepölővel, 30 kalongya zab, 14.000 drb. égett cserép és 4000 drb. égett téglát, a folyó 1887. évi január hó 22-ik napján délelőtti 8 órakor Szent-Ágothán és pedig az alperes lakásán, nyilvános árverés útján, azonnali készpénz fizetés mellett el fognak adni.

Szt.-Ágotha, 1887. január 2.

Mauerer G.,
kiküldött végrehajtó.

(48) 1—1

71—1887. sz.

(42) 2—3

Pályázati hirdetmény.

A m. kir. vesztegintézeteknél egy háromszáz (300) frt évi fizetéssel és szabad lakással javadalmazott II. osztályú m. kir. vesztegőri állomás lévén betöltendő, a pályázni kívánók felhívtnak, hogy szabályszerűen felszerelt kérvényeket f. évi február hó 15-éig a m. kir. vesztegintézetek felügyelőségéhez Brassón nyújtsák be. A kitűzött határidőn túl érkezett kérvények figyelembe vétetni nem fognak.

Megjegyeztetik, hogy ezen állásra az igazolvánnyal bíró altisztek az 1873. évi II. t. cz. értelmében első sorban bírnak igényvel.

Brassó, 1887. január 16-án.

A m. kir. vesztegintézetek felügyelősége.

Sz. 5564/1886. szolg.

2—3 (45)

Pályázati hirdetmény.

Nagy-Küküllő megyei Lemnek községben a születendő állomás megüresedvén, ezennel azon hely betöltésére pályázat nyitattik.

Pályázni kívánók felhívtnak képesítési okmány és szabályszerű erkölcsi bizonyítvánnyal felszerelt pályázati folyamodásukat folyó január hó 31-éig Lemnek község előjáróságához, (hol posta-állomás is van) beterjeszteni.

A születendő javadalmazása 1. a községi pénztárából 25 frt. 2. minden születési esetenél egy régi véka tiszta buza. 3. A község jövedelméből a többi polgárokkal egyenlő részesülés, díjtalanul és községi terhek alóli mentesség. Születendő nőtől megkívántatik, hogy a német és román nyelvben jártas legyen.

Kóhalom, 1887. január 13-án.

A járási főszolgabíró.

Gyógyszertárba

gyakornokul felvétetik azonnal vagy később előnyös feltételek mellett egy a negyedik gimnasialis osztályt jó sikerrel végzett tanuló.

Schneider Vilmos,
gyógyszerész, Földvár.

(44) 2—3

Legujabb, legjobb és legolcsóbb

gyorsköpülők,

melyekkel néhány perc alatt édes tejből a legjobb vaját lehet készíteni.

6—12—25 liter tartalmuak

7.50—12.50—25 frtjával

kaphatók **Müller Emil**-nél.

Gépek s eszközök a mezőgazdaság számára

Budapest, V., Váci-körút 76.

A ki kétségben van a felett,

hogy a hírlapokban feldicsért gyógyszerek közül melyiket használja betegsége ellen, az írjon egy levelezőlapot Richter kiadó-intézetének Lipcsébe s kérje a „Beteg-barát” című röpiratot. E könyvecsékben nemcsak a legjobbaknak bizonyult háziszerek vannak részletesen ismertetve, hanem

betegségekről szóló jelentések

is olvashatók. E jelentések mutatják, hogy igen sok esetben egy egyszerű háziszert is elegendő arra, hogy még a látszólag gyógyíthatatlan betegség is szerencsésen elháríthatassék. Ha a betegnek a megfelelő gyógyszer rendelkezésére áll, akkor még súlyos baj esetén is gyógyulás várható, s ez okból egyik betegnek sem kellene a „Beteg-barát” megrendelését elmulasztani. E figyelemreméltó könyvecske segítségével sokkal könnyebben választhatja meg a szükséges gyógyszert. A röpirat megküldése a megrendelőnek költésébe nem kerül.

Mindenféle ruha- és kalapdiszkek a legujabb divat szerint.

Laskai Árpád (438) 19—20

NŐI DIVAT- ÉS KÉSZ ÖLTÖNY-RAKTÁRA

(Brassó, virágosor 325. szám alatt)

ajánlja a t. cz. közönségnek az

ősz és téli évadra

ujjonnan berendezett üzletét, ugymint: divatszövetekben, férfi s női őszi és téli szövetekben, flanel, fekete és színes cachmirok, selyemszövetek, selyem- és angol bársonyok, gyöngydiszkek, vásznak, chiffonok, oxfordt, creton, szalag, csipke, virág, disztollak, keztük stb. a legutányosabb árak mellett.

Felső és ruhamegrendelések gyorsan és olcsó árak mellett készíttetnek.

Nagy raktár férfi- és női fehérneműekben.

A Pesti Magyar Kereskedelmi Bank váltóüzlete

Budapest, Dorottya-utca 1. sz.

Alapított 1841-ben. — Részvénytőke 5 millió forint osztrák értékben.

Ajánl

Évenként 3 huzás!

1887. évben főnyeremények:

Február 1-én: 100.000 forint osztr. ért.

Junius 1-én: 200.000 forint o. ért.

December 1-én: 100.000 forint o. ért.

Eredeti sorsjegyek napi árfolyamon (jelenleg 8 frt 75 kr)

Igény- (3 sorsjegyre 24 havi részletben à 1.40

jegyek) (5 sorsjegyre 24 havi részletben à 2.35

azonnali játszási joggal már a legközelebbi, 1887. február 1-én történő huzáshoz.

sorsjegyeket.

40 - 3

Megrendelések legegyszerűbben postautalvánnyal történnek.

A t. közönség figyelmébe!

Biztosítási ügy.

(22) 2—10

A „Bécsi biztosító társaság” és a „Bécsi élet- és járadék-biztosító intézet” alólírott magyarországi fiókigazgatósága által hazánk egyes főbb városában már kötvénykiállítás joggal felruházott főgynökségek is felállítottván, tudatjuk, miszerint főgynökök

Brassóban: Königes János urat, Debreczenben: Simonffy Sámuel urat
Kolosvárt: Kövdy Mihály „ Kassán: Rózsa Ferencz „
Nagy-Váradon: Tóth Jenő „ Szegeden: Tóth Pál „
Aradon: Assael A. Ábrahám „ Temesvárott: Rédl testvér urakat,
Miskolcson: Török Aladár „ Győrött: Győri kereskedelmi bankot,
Nagy-Becskereken: Hirtenstein és Reiner urakat,
Eszéken: Sorger, Weismayer s társa „
Pozsonyban: Mihály T. E. ipar- és kereskedelmi kamarai elnök urat,
Sopronban: a Soproni építő s földhitel-bank részvénytársulatot

nyertük meg s felkérjük a t. biztosító közönséget, hogy úgy tűz-, jég- és szállítványi, valamint életbiztosítási ajánlataikkal társulatunkhoz, esetleg illetékes főgynökségünkhöz fordulni és minden kíváncsalomnak megfelelő társaságunkat bizalommal fölkeresni sziveskedjék.

Fent czimzett társulataink, míg egyrészt tekintélyes tőkéjeik által is már teljes biztosítékokat képesek nyújtani az elfogadott kockázatokért, másrészt előnyös díjtételeik versenyképesekké teszik minden eddig hazánkban működő biztosító társulatokkal szemben; mi több: az életbiztosítási üzletágban oly előnyös kombinációkat vett fel díjtáblázataiba, melyek a biztosító közönség minden várakozásának megfelelnek.

Társulataink elvül tűzvén ki továbbá, hogy bekövetkező szerencsétlenségek esetén a károk gyors, pontos és igazságos rendezésére lelkiismeretesen gondot fog fordítani, reméljük, miszerint a t. biztosító közönség egész bizalommal fogja felkeresni ajánlataival társaságunkat; mi pedig igyekezni fogunk az irányunkban tanúsított bizalmat mindenkor teljes mértékben kiérdemelni.

Ugyanez alkalommal felkérjük végül a kör- s községi jegyzőket, néptanácsokat, iparosokat, kereskedőket, valamint a kisebb birtokos urakat, kik hely en vagy hazánk tekintélyesebb helyein s községeiben társulatunktól ügynökséget vállalni hajlandók, hogy ezek elnyerése végett levélileg hozzánk, esetleg fentebb irt főgynökségünkhöz fordulni sziveskedjenek.

Tisza László,
igazgató.

Ágoston József,
vezértitkár.

A nagybányai vegyműgyári szövetkezet tudatja, hogy a következő, kitűnő hatású kiűldőn a közhasználatba rég átment kozmetikus szerek Magyarországon általa gyártatnak s nála raktáron kaphatók.

U. m.:

1. Chromophor.

2. Viktoria balzsam.

3. Angol hajnövesztő.

4. Valéria hajörme.

1. Chromophor.

2. Viktoria balzsam.

3. Angol hajnövesztő.

4. Valéria hajörme.

1. Chromophor.

2. Viktoria balzsam.

3. Angol hajnövesztő.

4. Valéria hajörme.

Mindezen készítmények a szövetkezet gyári védjegyével és használati utasítással vannak ellátva.

Vezérképviselő, az ügynökségek elnyerésére nézve: **SZENTIVANYI SANDOR** Budapest, IV., kigyó-utca 5. sz.

(10) 1—1